

Republika Hrvatska
Općinski sud u Dubrovniku
Dr. Ante Starčevića 23

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Dubrovniku, po sutkinji tog suda Mirni Franić Rapajić, u pravnoj stvari tužitelja Danijela Štrman, OIB:23711098388, Dubrovnik, Mata Vodopića 14, koju zastupa punomoćnik Antun Missoni, odvjetnik iz Dubrovnika, protiv tuženika ADDIKO BANK d.d., Slavonska avenija 6, Zagreb, OIB: 14036333877, kojeg zastupa punomoćnik Branko Bulat, odvjetnik u Zagrebu, radi utvrđenja ništenosti i isplate, nakon održane glavne javne rasprave zaključene 12. svibnja 2026. u prisutnosti zamjenice punomoćnika tužitelja, 29. svibnja 2026. javno je objavio i

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se nišetnim odredbe članka 4. Ugovora o kreditu broj: 266-182/2007 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine, koji ugovor je dana 26. lipnja 2007. godine solemniziran po javnom bilježniku Anđelko Stanić iz Dubrovnika, pod poslovnim brojem OV-12474/2007, u dijelu koji glasi: „*u kunsjoj protuvrijednosti 1.367,31 CHF (tisućutristošezdesetsedam švicarskih franaka i 31/100) obračunatih po srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. na dan plaćanja.*“, odnosno u svim dijelovima Ugovora kojima se glavnica kredita veže za valutu švicarski franak, pa stoga ove odredbe predmetnog Ugovora ne proizvode nikakve pravne učinke.

II. Utvrđuje se nišetnom odredba članka 5. Ugovora o kreditu broj: 266-182/2007 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine, koji ugovor je dana 26. lipnja 2007. godine solemniziran po javnom bilježniku Anđelko Stanić iz Dubrovnika, pod poslovnim brojem OV-12474/2007, u dijelu koji glasi: "*Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 0,9 % (nulacijelihdevet posto) iznosa kredita.*", pa stoga ova odredba predmetnog Ugovora ne proizvodi nikakve pravne učinke.

III. Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe, isplati tužiteljici ukupan preplaćeni iznos s osnova nišetne odredbe o valutnoj klauzuli od 19.530,47 EUR skupa sa zateznim kamatama koje na iznos od 18.824,49 EUR teku od 1. listopada 2015. pa do isplate, a obračunavaju se za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena do 31. prosinca 2022. koju kamatnu stopu utvrđuje i

objavljuje HNB, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 postotna poena do 31. prosinca 2023., a od 1. siječnja 2024. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

IV. Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe, s osnova ništetne odredbe o jednokratnoj naknadi za odobrenje kredita, isplati tužiteljici ukupan iznos od 1.281,25 EUR skupa sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 29. lipnja 2007. pa do isplate, a obračunavaju se do 31. prosinca 2007. prema čl.1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena do 31. srpnja 2015., a od 1. kolovoza 2015. do isplate za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena do 31. prosinca 2022. koju kamatnu stopu utvrđuje i objavljuje HNB, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 postotna poena do 31. prosinca 2023., a od 1. siječnja 2024. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

V. Odbija se tužbeni zahtjev u dijelu kojim tužitelj traži isplatu zateznih kamata koje teku na iznos od 705,98 EUR od 1. listopada 2015. pa do isplate.

r i j e š i o j e

I. Dopušta se preinaka tužbenog zahtjeva izvršena podneskom tužiteljice od 30. prosinca 2025.

II. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove postupka u iznosu od 5.450,00 EUR sa zateznom kamatom koja teče od 29. svibnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1.1. Tužitelj u tužbi podnesenoj ovom sudu dana 7. lipnja 2023. navodi da je 21. lipnja 2007. s tuženikom sklopio ugovor o kreditu broj: 266-182/2007 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine, koji ugovor je 26. lipnja 2007. godine solemniziran po javnom bilježniku Anđelko Stanić iz Dubrovnika, pod poslovnim brojem OV-12474/2007 (dalje u tekstu: Ugovor), na iznos od 243.500,00 CHF s rokom otplate na 25 godina. Tvrdi da je

ugovoreno da će kredit otplaćivati u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženice za CHF važećem na dan dospijeca, a da su odredbe o valutnoj klauzuli njemu bile nerazumljive te da ga je tuženik propustio informirati o četiri činjenice – općem riziku vezanom za svaku valutnu klauzulu, neusporedivo većem riziku intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak u odnosu na valutnu klauzulu vezanu za euro, o tome da je rast tečaja švicarskog franka u kontekstu uvođenja euro zone gotovo potpuno izvjestan te o povećanom riziku koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope. Dodatno, smatra da je valutna klauzula nepoštena i jer je istom određeno da se kredit otplaćuje u kunskoj protuvrijednosti vezanoj za švicarski franak po srednjem tečaju kreditora, ne HNB-a, time jednostranom odlukom tuženice. Ukazuje da je pravomoćnom presudom Visokog trgovačkog suda RH, poslovni broj PŽ-6632/17-10 od 14. lipnja 2018., potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. u dijelu u kojem je utvrđeno da je tuženik u razdoblju od 1. siječnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditu na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije kao trgovac potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Smatra da je tuženik ovim ugovorom povrijedio njegova prava pa stoga predlaže utvrditi ništetnim odredbe predmetnog ugovora o kreditu kojom je otplata kredita vezana uz valutu CHF.

1.2. Nadalje, tužitelj tvrdi da je u čl. 5. ovog tipskog ugovora koji je banka sastavila navedena obveza plaćanja naknade za odobrenje kredita od 0,9 % jednokratno na iznos odobrenog kredita, a da se o toj odredbi uopće nije pregovaralo niti je navedeno od čega se sastoji ulazna naknada, čime je ova odredba uzrokovala neravnotežu u njegovim pravima i obvezama. Smatra da je tuženik i ovom ugovornom odredbom povrijedio njegova prava pa stoga predlaže utvrditi ništetnom odredbu predmetnog ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada za obradu kredita.

1.3. Slijedom navedenog, konačno određenim zahtjevom, tužitelj zahtijeva utvrđenje ništetnosti odredbi ugovora o kreditu u dijelu kojim je glavnica kredita i način otplate anuiteta vezan za tečaj švicarskog franka – CHF te u dijelu kojim je ugovorena naknada za obradu kredita, zatim isplatu iznosa od 19.530,47 EUR sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 1. listopada 2015. do isplate te iznosa od 1.281,25 EUR sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 29. lipnja 2007. do isplate, uz naknadu parničnih troškova.

2.1. U odgovoru na tužbu i tijekom postupka tuženik smatra da se presude donesene u kolektivnom sporu ne primjenjuju izravno na konkretni slučaj i da je tužitelj dužan dokazati nepoštenosti konkretnih odredbi ugovora obzirom na okolnosti konkretnog slučaja. Osim toga, smatra da tužitelj nema pravni interes za vođenje ovog postupka jer da je prije podnošenja tužbe pristao na konverziju kredita ugovorenog s tuženikom s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR te je sklopio Aneks uz predmetni ugovor čime smatra da je otpala osnova potraživanja pretplate CHF kredita.

2.2. Nadalje, tuženik ukazuje da on nije postupao suprotno načelu savjesnosti i poštenja, a koje se procjenjuje u trenutku sklapanja ugovora o kreditu, jer nije razumno očekivati da

je mogao predvidjeti kretanje tečaja CHF u odnosu na kunu niti je razumno očekivati da isključivo on snosi valutni rizik. Konačno, navodi da se, i u slučaju valutne klauzule, i u slučaju ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita, radi o jasnim, lako razumljivim i lako uočljivim odredbama ugovora o kreditu koje su morale biti razumljive prosječnom potrošaču. U odnosu na ništetnost odredbe o naknadi za obradu kredita, tuženik tvrdi da ista, sukladno praksi Suda EU ne mora sadržavati detaljno sve usluge koje se u zamjenu za istu pružaju, ali da mora biti jasno predložena potrošaču i da on mora shvatiti ekonomsku posljedicu njena ugovaranja.

2.3. Tuženik prigovara zastari potraživanja tužitelja jer da se na konkretno potraživanje primjenjuje zastarni rok od 3 godine obzirom se radi o povratu dijela mjesečnih anuiteta, koji teče od dospijeća pojedinog anuiteta. Smatra da podnošenje kolektivne tužbe nije prekinulo tijek zastare jer se isto ne smatra radnjom vjerovnika usmjerenom na ostvarivanje, utvrđivanje ili osiguranje tražbine prema dužniku. U odnosu na potraživanje po osnovi naplate naknade za obradu kredita, ukazuje da je ista naplaćena 2007. pa da je zahtjev za vraćanje iste zastario protekom općeg zastarnog roka od 5 godina.

2.4. Ujedno osporava i tijek zakonskih zateznih kamata te tvrdi da bi iste eventualno tekle tek od dana podnošenja tužbe obzirom je do tada tuženik pošteno stjecatelj imovine.

2.5. Slijedom navedenog, tuženik predlaže odbiti zahtjeve tužiteljice i naložiti istoj da mu nadoknadi trošak ovog postupka.

3. Preinaka dijela tužbenog zahtjeva izvršena podneskom tužiteljice od 30. prosinca 2025. je dopuštena na temelju odredbe članka 190. stavka 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ br. 53/91, 91/92, 122/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, dalje: ZPP) kojom je propisano da iznimno od odredbe stavka 1. ovoga članka (po kojoj tužitelj može do zaključenja prethodnog postupka preinačiti tužbu), tužitelj može preinačiti tužbu do zaključenja glavne rasprave ako je bez svoje krivnje nije mogao preinačiti do zaključenja prethodnog postupka.

4. U tijeku postupka sud je pročitao sve isprave koje prileže spisu, i to Ugovor o kreditu broj: 266-182/2007 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine potvrđen od javnog bilježnika Anđelka Stanića pod poslovnim brojem: OV-12474/2007 (list 10-19, 384-399 spisa), dostavljenu sudsku praksu, pravna shvaćanja i pravne članke, Aneks uz Ugovor o kreditu broj: 266-182/2007 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine potvrđen od javnog bilježnika Anđelka Stanića pod poslovnim brojem: OV-387/2016 (list 286-291 spisa), izračun konverzije, simulirani otplatni plan u EUR, popis uplata za namirenje obveza po kreditu i ostala dokumentacija vezana za ponudu konverzije (list 292-313), saslušana je tužiteljica (zapisnik o saslušanju na listu 404-406 spisa) te je provedeno financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku za financije Stefani Gardašanić (pisani nalaz i mišljenje na listu 472-512 spisa, a pisana dopuna nalaza i mišljenja na listu 521-522 spisa) koja je usmeno iznijela nalaz i mišljenje (zapisnik na listu 563-564 spisa).

5. Predmet ovog postupka je utvrđenje ništetnosti odredbi Ugovora o kreditu broj: 266-182/2007 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine potvrđenog od javnog bilježnika Anđelka Stanića pod poslovnim brojem: OV-12474/2007 u dijelu kojim je glavnica kredita i način otplate vezana za tečaj CHF (članka 4. ugovora), te vraćanje stečenog (iznosa od 19.530,47 EUR - konačno zatražen iznos koji obuhvaća pretplatu zbog ništetnih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli te zateznu kamatu koja je tekla na preplaćene iznose) po osnovi

preplaćenih anuiteta, utvrđenje ništetnosti odredbi Ugovora o kreditu broj: 266-182/2007 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine potvrđenog od javnog bilježnika Anđelka Stanića pod poslovnim brojem: OV-12474/2007 u dijelu u kojem je ugovorena naknada za obradu kredita (članak 5. ugovora) te vraćanje iznosa od 1.281,25 EUR uvećano za zatezne kamate radi ništetnosti odredbi tog ugovora o naknadi troškova obrade kredita.

6. Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan, međutim u pretežitom dijelu.

7. Iz izvedenih dokaza te navoda stranaka u postupku proizlazi da među strankama nije sporno:

- da su dana 26. lipnja 2007. sklopile Ugovor o kreditu za iznos od 243.500,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti s rokom otplate od 25 godina, a da se anuiteti obračunavaju po srednjem tečaju kreditora na dan plaćanja,
- da ugovor sadrži odredbu o plaćanju troškova obrade kredita i da je ista usluga naplaćena tužitelju
- da je tužitelj otplaćivao kredit prema tečaju CHF-a tuženice koji je vrijedio na dan dospijeca anuiteta kredita
- da su anuiteti kredita tijekom otplate kredita rasli zbog rasta tečaja CHF-a,
- da su stranke sklopile Aneks predmetnom ugovoru o kreditu kojim su izvršile konverziju kredita promjenom valute.

8. Sporno je između stranaka:

- je li presuda donesena povodom kolektivne tužbe primjenjiva na konkretni ugovor o kreditu,
- jesu li predmetne odredbe ugovora o kreditu nepošteno/ništetne, odnosno je li se o istima pojedinačno pregovaralo, jesu li iste nerazumljive, nejasne i uzrokuje li neravnotežu njihovih prava i obveza,
- učinci sklopljenog Aneksa Ugovoru o kreditu na prava tužitelja iz osnovnog Ugovora o kreditu,
- postojanje i visina potraživanja tužitelja,
- dospijeće zakonskih zateznih kamata obzirom na trenutka nepoštenosti stjecatelja te
- osnovanost prigovora zastare potraživanja.

8.1. Odredbom članka 322. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18), propisano je da je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima te moralu društva ništav ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu sankciju ili ako zakon o određenom slučaju ne propisuje što drugo pri čemu 324. ZOO-a propisuje da ništavost neke odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen, ali će ugovor ostati na snazi čak i ako je ništava odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i važio bez nje.

8.2. Odredbom članka 323. stavka 1. ZOO-a propisano je da je u slučaju ništavosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila po osnovi takvog ugovora, a ako to nije moguće ili ako se priroda onog što je ispunjeno protivu vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

8.3. Odredba članka 1111. stavka 1. ZOO-a propisuje da kad dio imovine jedne osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u pravnom poslu ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti tu imovinu, a ako vraćanje nije moguće, naknaditi vrijednost ostvarene koristi. Članak 1115. ZOO-a propisuje da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

8.4. Odredbom članka 3. stavka 1. točke 1. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 78/12, dalje: ZZP/07) je propisano da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja.

9. Iz sadržaja predmetnog ugovora o kreditu proizlazi da je se radi o stambenom kreditu, da se sredstva ishođena kreditiranjem isplaćuju Draganu Vukoviću od kojeg je tužiteljica kupila stan za potrebu isplatu kupoprodajne cijene kojeg je ishodila ovaj kredit (proizlazi iz priloga predmetnom ugovoru o kreditu - ugovora o kupoprodaji). Kredit je isplaćen u kunskoj protuvrijednosti 243.500,00 CHF, obračunato po srednjem tečaju kreditora (pravnog prednika tuženika) na dan isplate, na rok otplate 300 mjeseci, uz kamatnu stopu 4,6%, koja je promjenjiva, a ugovoreno je da će se od iznosa kredita prije isplate odbiti jednokratni troškovi obrade u iznosu od 0,9% iznosa kredita.

10. Tužiteljica je saslušana kao parnična stranka te je iskazala da joj je 2007. trebao stambeni kredit da riješi stambeno pitanje za sebe i svoju obitelj. Prvo su našli taj stan koji su željeli kupiti i onda je obišla dvije-tri banke radi kreditiranja kupnje toga stana. Navodi da je došla u banku i rekla koji joj iznos treba za kupnju i to je rekla u valuti EUR, ali u banci joj je rečeno da je najpovoljniji kredit u CHF, da je to njihov najbolji produkt za mlade ljude nisu joj nudili ni jedan drugi kredit, a ona je povjerovala da je to tako jer se ipak radilo o stručnoj osobi koja joj je to rekla, a osobno smatra kako nije imala edukaciju odnosno potrebno bankarsko znanje za takvu procjenu. Navela je da joj je ovo bio prvi stambeni kredit u životu, a prije toga da je imala manje nenamjenske kredite, ne može se sjetiti u kojoj točno valuti, ali zna da to sigurno nije bilo u CHF, a radilo se o kreditima koje je otplatila i prije ovog kredita te s njima nije imala negativnih iskustava. Ističe da je u to vrijeme poslovala isključivo sa valutom kuna jer je u toj valuti primala plaću i svakodnevno plaćala, dok CHF nije nikada koristila. Tvrdi da su joj u banci dali taj tipski ugovor u kojem da je bilo navedeno da joj se daje kredit od oko 240.000,00 CHF i bio je naveden anuitet koji je trebala plaćati kao i kamatna stopa. Sadržaj tog ugovora da je pročitala, ali da joj nitko nije pojedinačno objašnjavao odredbe ugovora, a da ona nije postavljala pitanja jer je stekla dojam da je to sve zadano i da nije mogla utjecati na odredbe. Ističe kako joj ni u jednom trenutku nije rečeno da bi se njezin anuitet mogao mijenjati u većim rasponima i da je kojim slučajem znala da će doći do promjena do kakvih je kasnije došlo, da ne bi bila uzela ovakav kredit. Navodi da je ugovor potpisala kod javnog bilježnika, ali da joj se tamo nije ništa čitalo te da je sve je to bilo po sistemu uzmi ili ostavi. Navodi da joj je prva rata bila negdje oko 6.000,00 kuna, no da je ubrzo počela rasti te da je u jednom trenutku iznosila 11.000,00 kuna što je jako utjecalo na egzistenciju njene obitelji jer su joj primanja bila manja od tog anuiteta. Ističe i kako banka nije slala nikakve obavijesti o tečaju već samo o promjeni kamatne stope. Kako su gledali vratiti taj kredit samo da ih ne ovrše obzirom je na tom stan u kojem danas žive bila upisana hipoteka za ovaj kredit, da je išla u banku da nađe neko rješenje, no da u početku nisu nudili nikakvo rješenje, a da su to kasnije bila neprihvatljiva rješenja. Navodi i da su sklopili dva aneksa kojima su ugovorili moratorij obzirom su bili u takvoj krizi zbog plaćanja, a 2015., kada je od banke dobila

informaciju o mogućnosti konverzije kredita, te je sklopila taj ugovor o konverziji, a da je to učinila kao slamku spasa sa namjerom da joj se stabilizira budući mjesečni anuitet, odnosno da bude sigurna da neće doći do nekih oscilacija. Ističe da je shvatila kako se time uređuje buduća otplata kredita kako je ugovoreno, a da ni u jednom trenutku nije rekla da odustaje od eventualnih potraživanja za ono što je ranije plaćeno. Što se tiče odredbe o takozvanoj ulaznoj naknada odnosno trošku obrade kredita, navela je da je vidjela tu odredbu no da je shvatila da je ona zadana i da na to ne može utjecati, a smatra da, da je kojim slučajem rekla da neće pristati na to, ne bi bila dobila kredit. Sve troškove koji su bili potrebni za realizaciju kredita da je osobno platila, a koliko zna, nije tražila od banke opće uvjete poslovanja i odluku o naknadama, a misli da joj to nije niti dano.

11. Iz sadržaja predmetnog Ugovora o kreditu, vremena njegova sklapanja i nesporne činjenice da je isti ugovoren uz promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu CHF, jasno proizlazi da se zahtjev tužitelja kao potrošača u ovom postupku temelji na istovjetnom interesu koji je bio predmet postupka po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1401/12 radi zaštite kolektivnih interesa potrošača u odnosu na, između ostalog, i ovdje tuženika, te da je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. pravomoćno odlučeno da su odredbe ovakvih ugovora ništetne u dijelu u kojem su obveze ugovornih strana vezane za tečaj kune u odnosu na tečaj CHF, pa se tužitelj sukladno čl. 502 c ZPP ima pravo pozvati se na utvrđenje suda u ovom postupku u kojem je utvrđeno da su nepoštene, time i ništetne, odredbe ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF-a.

11.1. Pravomoćnom presudom u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača utvrđeno je da je tuženik u razdoblju od 01. studenog 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita (pa tako i ovdje tužitelja jer je u predmetnom razdoblju sklopljen i predmetni Ugovor o kreditu) sklapajući ugovore o kreditima te koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/13) i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te je naloženo tuženicima da prekinu sa opisanim postupanjem.

11.2. Dakle, u navedenom kolektivnom sporu, u kojem je tuženik bio stranka u ulozi tuženika, a koji se odnosio na ugovore o kreditu sklopljene u istom razdoblju kao i ovdje predmetni ugovor, uz ugovaranje valutne klauzule u CHF, u bitnome je utvrđeno da su ništetne one odredbe ugovora o kreditu o kojima se nije individualno pregovaralo, osobito u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu, a sve zbog izostanka potpunog informiranja potrošača o parametrima bitnima za donošenje valjane i svjesne odluke. Takve su odredbe, prema utvrđenju suda u tom postupku, dovele do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

11.3. Tvrdnja tuženika da tužitelj nema pravo na izravnu primjenu utvrđenja iz kolektivnog spora nije utemeljena jer je smisao kolektivne zaštite kao i utvrđenja ništetnosti odredbe u obeštećenju oštećene strane ugovora, dok zakonski termin "parnicama radi naknade štete", kako to propisuje čl. 502 c ZPP, treba tumačiti ekstenzivno i teleološki kao parnice u kojima se oštećenom potrošaču nadoknađuje štete koja mu je nastala povredom prava i interesa, a što je bit ove parnice u kojoj tužitelj zahtjeva da se za konkretni ugovor utvrdi ništetnost istovjetne odredbe ugovora o kreditu u vezi valutne klauzule i da mu se isplati šteta koja joj je nastala temeljem ništetne odredbe u vidu preplaćenih iznosa anuiteta kredita nastalih primjenom ništetne valutne klauzule.

11.4. Sukladno članku 502.c ZPP i članku 118. Zakona o zaštiti potrošača ovaj sud vezan je za utvrđenja iz navedenog postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača, tj. vezan je za utvrđenje da je ništetna odredba o valutnoj klauzuli. U tom pravcu nije potrebno provoditi dokazni postupak neovisno o tome što se u postupcima kolektivne zaštite pravna zaštita pruža na općenitoj, odnosno apstraktnoj razini, s obzirom da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 106. Zakona o zaštiti potrošača u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete ili isplate.

11.5. Prema navedenom, citirane odredbe ZPP-a i Zakona o zaštiti potrošača propisuju direktan učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača mogu pozvati na utvrđenja iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen u tužbi iz članka 502.a stavak 1. ZPP-a.

11.6. Sudovi su u navedenim presudama donesenim u sporovima radi kolektivne zaštite potrošača, proveli test neravnoteže (analizom činidbe i protučinidbe), kao i test nesavjesnosti, te su svoju ocjenu o nesavjesnosti banaka, između ostalog i tuženice, utemeljili u bitnom na činjenicama da trgovac nije potrošaču dao dovoljno informacija u fazi pregovaranja i zaključivanja ugovora o kreditu, a koje su bile važne za donošenje informirane odluke, da potrošača nisu upoznali s rizicima koji za njega proizlaze iz ugovora o kreditu, da potrošača nisu informirali o uvjetima jednostrane promjene kamatne stope (prema odluci trgovca), da je bila riječ o ugovorima u kojima je obveza potrošača ovisila o promjenjivim elementima (valutna klauzula i promjenjiva kamatna stopa), da su sporne odredbe u standardni ugovor ušle na inicijativu trgovaca (banaka), da su banke u vrijeme sklapanja ugovora trebale voditi računa i o interesima druge strane i odrediti neku referentnu vrijednost, da je nepošteno koristiti se odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, a kojima su banke bile ovlaštene jednostrano promijeniti obvezu potrošača, da su potrošači bili u ovisnom položaju, jer nisu imali drugu mogućnost doći do novčanih sredstava izvan kredita, a koji test nesavjesnosti su sudovi proveli s obzirom na okolnosti prije sklapanja ugovora o kreditu, odnosno prilikom pregovaranja o uvjetima kredita i trenutku sklapanja kredita.

11.7. Iz sadržaja ovdje predmetnog ugovora o kreditu kao tipskog ugovora, jasno proizlazi da se radilo o ponudi banke o kojoj se nije individualno pregovaralo u smislu ugovaranja konkretnih odredbi na čiji bi sadržaj potrošač mogao utjecati, jer je potpuno nelogično da bi isti pristao platiti iznos ovisno o odluci banke i tečaju valute, a koja nije platežno sredstvo u Republici Hrvatskoj, a koji su kao takvi bili potpuno nepredvidivi i neodređeni u trenutku sklapanja ugovora, i to iznos koji može, i je, s vremenom znatno rastao, pa da bi pristao da vjerovniku plati cijenu koja je time gotovo neovisna o tražbini koju je dobio jer ovlašćuje

vjerovnika da za istu tražbinu kasnije naplati cijenu znatno različitu od inicijalno ugovorene. Logično je i životno da je potrošač svoju obvezu shvatio kao iznos koji je naveden da mora mjesečno plaćati u otplatnom razdoblju za iznos koji mu je isplaćen, a očito je da isti nije znao, mogao znati, a sigurno ne bi pristao da za dobiveni iznos plati višestruko uvećani iznos i to isključivo zbog odluke tuženika i znatnog povećanja valute CHF u odnosu na kunu, na koje nije mogao utjecati, a niti po logici stvari predvidjeti, čime je njegova imovina znatno umanjena, obveza znatno otežana, a tuženik kao stručna osoba – trgovac stekao znatno povećanje svoje imovine. Tužitelj kao nestručni potrošač zasigurno nije bio u istovjetnom položaju kao tuženik, dapače isti je kao osoba koja živi u Republici Hrvatskoj u kojoj je platežno sredstvo bila kuna, mogao samo jasno i potpuno razumjeti te valjano pristati da primi i vrati dug u kunama, i to prema stanju koje je postojalo u trenutku sklapanja ugovora o kreditu, dakle prema iznosu kuna koji je dobila te iznosu kunu koji je odgovarao iznosu navedenom kao vrijednosti anuiteta kredita. Da bi kao potrošač bio svjestan rizika koji su se u konačnici ostvarili, banka je istom bila dužna jasno i razumljivo predočiti raspon mogućih oscilacija tražbine, odnosno duga, objektivne kriterije temeljem kojih se taj raspon određuje, pa kada sama banka (tuženik) tvrdi da nije niti mogao znati ove raspone, jasno je da se ne radi o objektivnim i jasnim parametrima i da tužitelju isti nisu mogli biti poznati pa čak niti predvidljivi, da bi na iste bezuvjetno pristao, očito isključivo na njegovu štetu.

11.8. Sve naprijed izloženo ne znači apriori automatsku primjenu pravnih stavova iz kolektivnog spora u predmetnoj parnici, već da je u njoj na tuženiku, kao trgovcu, u odnosu na kojeg je kao tuženika vođen navedeni kolektivni spor i u odnosu na kojeg je donesena pravomoćna presuda u tom sporu, bio teret dokazivanja da se odluke donesene u tom sporu ne mogu primijeniti i na konkretni ugovor. U skladu s tim, na tuženiku je bio teret dokazivanja činjenica iz kojih bi proizlazilo da se predmetni ugovor o kreditu ne može podvesti pod činjenični supstrat na kojem se temelje pravna utvrđenja iz presuda donesenih u kolektivnom sporu – da ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF nisu identične onima koje je imao u vidu sud u kolektivnom sporu, tj. da su odredbe predmetnog ugovora razumljive za potrošača, i da se je o spornim ugovornim odredbama prilikom sklapanja ugovora pregovaralo, slijedom čega se iste ne bi mogle smatrati nepoštenim. Međutim, tuženik to u provedenom postupku nije dokazao niti je u tom pravcu ponudio odgovarajuće i konkretne dokaze.

11.9. Nadalje, odredba čl. 81. st. 1. ZZP/03 propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjestnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok odredba st. 2. tog članka propisuje da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.

11.10. Tužiteljica tvrdi da se o odredbama Ugovora o kreditu kojom je glavnica kredita vezana uz valutu CHF, kao ni o odredbi kojom je tužiteljici nametnuta obveza plaćanja naknade obrade kredita, nije pojedinačno pregovaralo te da ona nije imala mogućnost utjecaja na sadržaj istih. Tuženik, pak, kako je to ranije obrazloženo, nije predložio niti jedan dokazni prijedlog iz kojeg bi se moglo utvrditi suprotno. Naime, općepoznata je činjenica da su banke u Republici Hrvatskoj u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu klijentima nudile kredite u švicarskim francima po povoljnijim uvjetima od kredita u drugim valutama te je općepoznata činjenica da klijenti pri ishodu kredita navedu iznos koji im je potreban te im zatim banka ponudi konkretne uvjete pod kojima mogu ostvariti

kredit u traženom ili njemu najbližem ostvarivom iznosu, ponudom valute u kojoj im je taj kredit dostupan i ponudom kamatne stope pod kojom banka nudi takav kredit, pa nije sudu uvjerljiv navod tuženika da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o izboru švicarskog franka odnosno ugovaranju valutne klauzule u smislu da je tužitelj imao realnu mogućnost utjecaja na ugovornu odredbu kojom se glavnica veže uz valutu švicarski franak bez da pri tome promijeni i ostale uvjete ugovora te štoviše uopće mogućnost ostvarenja kredita. Ovo proizlazi i iz iskaza same tužiteljice koja sudu u potpunosti uvjerljivo, životno i logično navodi kada iskazuje da su u banci reklamirali ugovor u švicarskim francima kao najpovoljniji i kao najbolji produkt, te da je prihvatila takvu sugestiju i sklopila ugovor upravo u CHF jer je vjerovala bankovnim službenicima kao stručnim osobama. Osim toga, tužiteljica navodi da je dobila dojam da nije bila u mogućnosti utjecati na sadržaj ugovora jer joj je prezentiran po principu "uzmi ili ostavi", a njoj je kredit bio neophodan, te je imala dojam da je, primjerice, rekla da neće pristati na odredbu o naknadi obrade kredita, da ne bi bila dobila kredit.

11.11. Nadalje, odredba čl. 84. ZZP/03 propisuje da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, s tim da ocjena je li neka ugovorna odredba sastavljena jasno i razumljivo, tumačena u duhu prakse Suda Europske unije, nalaže dati ocjenu da li su u trenutku sklapanja ugovora o kreditu potrošačima bila transparentno izložena konkretna djelovanja, rizici i mogući učinak tih i svih drugih faktora koji utječu na kreditnu zaduženost, a sve to uz predočenje točnih i razumljivih kriterija na temelju kojih prosječni potrošač, koji nema stručna znanja, kao potencijalni korisnik kredita, može procijeniti rizik koji preuzima sklapanjem ugovora s određenim odredbama i može li znati ukupne ekonomske posljedice koje za njega kao individualnog potrošača mogu proizaći, vezano za obim njegovih obveza, a naročito vezano za iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu.

11.12. Čitanjem spornih odredbi Ugovora o kreditu, kojima je glavnica, a posljedično tome i anuitet kredita vezan uz valutu švicarskog franka, sud utvrđuje da je iz sadržaja tih odredbi tužitelju kao prosječnom potrošaču kojem je poznat pojam valutne klauzule bila jasna odredba da se glavnica odnosno anuitet kredita vezuje uz valutu švicarskog franka. Takva odredba, koja je sadržana u predmetnim člancima Ugovora, ujedno je i lako uočljiva svakoj osobi koja čita Ugovor o kreditu pa time i tužitelju. Međutim, što se tiče činjenice da li su sporne ugovorne odredbe tužitelju kao prosječnom potrošaču lako razumljive, sud je utvrdio da nisu. Naime, čitanjem sadržaja Ugovora o kreditu sud kao nedvojbeno utvrđuje da u samom kreditu nisu sadržani razlozi niti su vidljivi kriteriji na temelju kojih bi tužitelj kao prosječan potrošač mogao predvidjeti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima, a tuženik u tijeku dokaznog postupka nije dokazao da je tužitelja u fazi pregovora o sklapanju Ugovora o kreditu odnosno prethodno sklapanju Ugovora informirao o rizicima vezanim uz ugovaranje odredbe kojom se glavnica odnosno anuitet kredita vezuje upravo uz valutu švicarskog franka. Tužitelj, koji od tuženika nije o riziku švicarskog franka bio dovoljno informiran, prema ocjeni ovog suda, ni uz svu razumnu pažnju i oprez, nije mogao razumjeti spornu ugovornu odredbu i što takva ugovorna odredba znači za njegovu obvezu te donijeti informiranu odluku o sklapanju Ugovora o kreditu koji sadrži takve odredbe.

11.13. Utvrdivši tako da sporna ugovorna odredba o valutnoj klauzuli tužitelju nije bila razumljiva i imajući u vidu da ugovorne strane o istoj kao ni o odredbi kojom je ugovorena naknada za obradu kredita, nisu pojedinačno pregovarale, te da je Ugovor o kreditu sklopljen na standardiziranom obrascu sastavljenom od strane tuženika, sud je dalje

ocjenjivao da li je propust informiranja tuženik učinio u dobroj vjeri ili suprotno načelu savjesnosti i poštenja, te jesu li sporne ugovorne odredbe dovele do neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja.

11.14. U vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu ni jedan pozitivni propis nije izričito propisivao obvezu davatelja kredita da u fazi oglašavanja informira potrošače o konkretnim činjenicama o kojima ovisi odluka o uzimanju kredita s valutnom klauzulom u švicarskim francima u vidu mogućnosti procjene ekonomskih posljedica sklapanja takvog ugovora, no izostanak zakonske regulative u tom pogledu ne znači da tuženik nije imao obvezu postupati sukladno načelu svjesnosti i poštenja kao temeljenom načelu obveznih odnosa odnosno učiniti sve potrebno da u cijelosti informira potrošača ovdje tužitelja o svim bitnim elementima Ugovora o kreditu uključivo i o riziku ugovaranja odredbi kojima se glavnica kredita vezuje uz valutu švicarskog franka i za postojanje kojih rizika tuženik za razliku od tužitelja nedvojbeno zna (neovisno o pitanju zna li točan iznos za koji će tečaj valute CHF porasti), budući mu postojeći rizici ove valute kao financijskom stručnjaku kojem je djelatnost upravo financijskog i ekonomskog karaktera nisu mogli ostati nepoznati. Takvo je osnovno načelo postupanja sudionika u zasnivanju obveznih odnosa propisano upravo zbog nemogućnosti zakonodavca da unaprijed propiše regulativu za sve životne situacije te upravo u tom smislu čl. 4. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ br. 35/05, 41/08, 125/11) propisuje da su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja, a što je tuženik propustio iako je kao savjesni gospodarstvenik i stručna osoba trebao voditi računa o interesima tužitelja kao nedvojbeno slabije strane u ovom ugovornom odnosu. Također, sama nerazumljivost odredbi kojima se glavnica vezuje uz švicarski franak, prema ocjeni suda, je uzrok neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužitelja i to protivno načelu savjesnosti i poštenja jer tuženik kao trgovačko društvo koje se bavi financijskim poslovanjem i koji stoga nedvojbeno zna koji rizik donosi odabir valute švicarskog franka, taj rizik transparentno ne prezentira tužitelju. Neravnoteža u pravima i obvezama koja proizlazi iz spornih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli je pri tome značajna, a što proizlazi iz nesporne činjenice o značajnom porastu tečaja švicarskog franka u utuženom razdoblju i posljedično tome značajnom porastu visine anuiteta po Ugovoru o kreditu (iskaz tužiteljice). Logično je i životno uvjerljivo da je tužiteljica, polazeći od načela povjerenja prema tuženiku kao financijskoj instituciji, prihvatila onaj kredit koji joj je tuženik ponudio kao najpovoljniji kredit, upravo predmetni Ugovor o kreditu, te je isključivo tužiteljica, koja kredit otplaćuje u kunama kao valuti u kojoj nesporno zarađuje, a ne u švicarskim francima o čijoj vrijednosti ovisi glavnica i kamata koju otplaćuje kao anuitet kredita, spornom ugovorom odredbom preuzela sav rizik promjene tečaja švicarskog franka. Kako je tuženik nedvojbeno znao za rizik koji nosi švicarski franak, a nije na adekvatan način o istom informirao tužiteljicu kojoj su odredbe kojima je glavnica vezana uz valutu švicarskog franka nedvojbeno bile nerazumljive, radi čega ista nije mogla donijeti informiranu odluku hoće li preuzeti rizik koji nose sporne ugovorne odrede ili neće, ocjena je suda da tuženik nije prilikom sklapanja Ugovora o kreditu postupao savjesno i pošteno te je kao posljedica tog propusta tuženika došlo do ugovaranja spornih odredbi o valutnoj klauzuli koje su uzrokovale značajnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka upravo na štetu tužitelja.

11.15. Slijedom navedenog, a i s obzirom da tuženik u ovom postupku nije dokazao da je tužiteljica kao potrošač u konkretnim okolnostima bila upoznata s načinom promjene tečaja, da je njena situacija prilikom sklapanja ugovora o kreditu s tuženikom drukčija od onoga što je utvrđeno u kolektivnom sporu, ocjena je ovog suda da su odredbe predmetnog

Ugovora o kreditu, kojima je otplata kredita vezana uz valutu CHF, nepoštene u smislu članka 81. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, br. 96/03) pa time i ništetne.

11.16. Što se tiče odredbe čl. 5. predmetnog ugovora o kreditu kojim je određeno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 0,9% iznosa kredita, ukazuje se da je iz formulacije ovog tipskog ugovora razvidno da se o navedenom uopće nije pregovaralo (što proizlazi i iz iskaza tužiteljice) i da se radi o uvjetu odobravanje kredita i to preduvjetu za isplatu samog kredita. Uz navedeno, razvidno je da u ugovoru nije niti pojašnjeno koja je to točno usluga pružena tužitelju pa da za istu plaća navedenu cijenu, dok iz činjenice da je cijena ugovorena u postotku od iznosa kredita proizlazi da sama cijena nije vezana za konkretne radnje po kreditu već isključivo za vrijednost samog kredita.

11.17. Odlukom Suda Europske unije, presuda od 3. listopada 2019., Kiss i CIB Bank, C-620/17, ECLI:EU:C:2019:820, odlučeno je:

„1. Čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku - o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti - također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.

2. Čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku - koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove - načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.“

11.18. Iako se pojedine direktive ne primjenjuju izravno u pravnom sustavu Republike Hrvatske već je iste potrebno implementirati, te iako u vrijeme kada je sklopljen ugovor o kreditu Republika Hrvatska nije bila članica Europske unije, Sud EU ustanovio je u pravu EU načelo koje obvezuje sudove u državama članicama da interpretiraju interno pravo u svjetlu prava EU, te mu kroz interpretaciju pokušaju dati isto značenje i učinke kakvi bi nastali izravnom primjenom norme Zajednice, a sve u svrhu da europsko pravo bude djelotvorno ako se ciljevi europske integracije doista žele ostvariti. Navedena Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima, koje se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama) implementirana je u zakonodavstvo Republike Hrvatske stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 78/12), a zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 85. ZZP podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega. Tužiteljica u konkretnom slučaju nije bila u mogućnosti niti pregovarati o ovoj odredbi, a kako je pristankom na istu tuženik evidentno uvjetovao odobravanje samog kredita kao glavnog interesa potrošača, zaključak je ovog suda da tuženik nije postupao u dobroj vjeri jer je tužiteljici nametnuo plaćanje te dodatne cijene kredita za nepoznatu, odnosno neodređenu i neodredivu vrstu usluge/troška, čime je postupio suprotno načelu savjesnosti i poštenja koje se beziznimno zahtjeva u ugovornim odnosima te je time doveo tužiteljicu kao potrošača u neravno pravan položaj koji je uzrokovao neravnotežu u pravima i obvezama, obzirom je sam tuženik

odredio cijenu nepoznatog troška/usluge i sam je naplatio prije isplate kredita tužiteljici, kao jednog od uvjeta isplate kredita tužiteljici. Slijedom navedenog, utvrđeno je da se radi o nepoštenoj, time ništetoj odredbi ovog potrošačkog ugovora.

11.19. Slijedom navedenoga, odlučeno je kao u točki I. i II. izreke presude.

12. S obzirom na nepoštenje navedenih odredbi ugovora o kreditu, odnosno ništetnost istih odredbi, tužitelj bi sukladno čl. 323., čl. 1111. i čl. 1115. Zakon o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23., 155/23., dalje u tekstu: ZOO) imao pravo na vraćanje stečenog temeljem ništetnih ugovornih odredbi, konkretno više plaćenih anuiteta kao posljedice rasta tečaja te iznosa plaćenog kao naknadu za obradu kredita.

12.1. Nije sporno da je između stranaka sklopljen Aneks ugovora o kreditu radi provedbe postupka konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR na temelju Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj: 102/2015- dalje ZID ZPK/15). Međutim, nije osnovan prigovor tuženika da je sklapanjem aneksa ugovoru o kreditu tužitelj izgubio pravni interes za vođenje ovog postupka jer je intencija zakonodavca kao i smisao ZIDZPK bio da se položaj korisnika kredita u valuti CHF kao potrošača izjednači s položajem u kojem se nalazi potrošač koji ima kredit denominiran u valutu EUR. Pravni interes tužitelja za podnošenje tužbe s obzirom na isplatu tuženika prema informativnom izračunu konverzije proizlazi iz pravnog shvaćanja Vrhovnog suda u odlukama Rev 18/2018 i Rev-2868/2018. Činjenica što je tužitelj slobodno voljom prihvatio informativni izračun i isplatu ne znači da je izgubio pravni interes za podnošenje ove tužbe jer ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla.

12.2. Vrhovni sud RH je u odluci Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019. potvrdio pravno shvaćanje da korisnik kredita sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru nije izgubio pravni interes za utvrđenjem ništetnosti pojedinih odredbi, dok je u oglednom postupku Gos 1/19 od 4. ožujka 2020. jasno navedeno da sporazum o konverziji sklopljen temeljem Zakona o izmjenama i dopunama ZPK/15 ima pravne učinke i valjan je, iako se radi o ništetnim odredbama osnovnog ugovora o kreditu o promjenljivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

12.3. U ovom postupku nije sporna valjanost Aneksa, koji ima pravne učinke na odnose stranaka po otplati kredita, budući da predstavlja osnovu za izračun svih budućih anuiteta. Sporno je u ovom postupku ima li tužitelj pravo na vraćanje stečenog uslijed preplata mjesečnih anuiteta zbog rasta tečaja CHF i naknade za obradu kredita koje je tuženik stekao temeljem ništetnih odredbi Ugovora o kreditu s obzirom na to da je s tuženikom sklopio Aneks ugovora o kreditu (tzv. konverziju), a prilikom koje konverzije su sve ranije uplate tužiteljice uzete u obzir pri izračunu buduće glavnice kredita na koju je tužitelj pristao tzv. konverzijom.

12.4. Člankom 19. b Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" br. 75/09., 112/12., 143/13., 147/13., 9/15., 78/15., 102/15., 52/16., dalje u tekstu ZPD) je jasno pod naslovom "načelo konverzije kredita" propisano da konverzija kredita denominiranog u CHF u kredit denominiran u EUR i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj

je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.

12.5. U svezi navedenog, a imajući na umu i tumačenje Ustavnog suda Republike Hrvatske u rješenju broj U-I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017., proizlazi da osporeni ZID ZPK/15 ima legitiman cilj: povećanje socijalne zaštite, sprječavanje nepoštene prakse kreditnih institucija i smanjenje rizika produbljivanja dužničke krize. Navedena mjera konverzije kredita ocijenjena je proporcionalnom cilju jer je bila nužna i prikladna, a nije nametnula prekomjeren teret kreditnim institucijama. Iz toga je jasno da je zakonsko uređenje konverzije ugovora o kreditu vezanih za CHF bilo izvanredna, jednokratna i retroaktivna mjera zakonodavca, uvedena radi saniranja financijske krize građana uzrokovane znatnim rastom cijene takvih kredita. Zakonska intervencija omogućila je sklapanje dodatka ugovora radi zaštite građana koji su bili egzistencijalno ugroženi – zbog nemogućnosti otplate stambenih kredita s hipotekom na nekretninama ili zbog potpune neizvjesnosti kretanja svojih obveza prema bankama, a istovremeno je težila uspostavi izvjesnosti i određene ravnoteže prava i obveza za obje strane.

12.6. Ocjena ovog suda, u svjetlu ranijeg stava VSRH da potrošač zadržava pravni interes za utvrđenje ništetnosti spornih odredbi ugovora o kreditu čak i nakon sklapanja valjanog Aneksa ugovora (konverzije), jest da činjenica što je tužitelj, deset godina nakon sklapanja i otplate ugovora, doveden u položaj u kojem formalno otplaćuje kredit denominiran u EUR, ne znači da je pristao da tuženik zadrži sva sredstva stečena temeljem ništetnih odredbi niti da se odrekao svojih potraživanja po toj osnovi. Tužiteljica je konverzijom pristala da se dio njene imovine, koji je tuženik prethodno stekao bez valjane osnove, iskoristi za buduću otplatu kredita, što je učinjeno uz informirano pristajanje i u skladu sa zakonskim odredbama kroz sklapanje Aneksa ugovora o kreditu. Međutim, nije mogla pristati, niti je pristala, da sklapanjem Aneksa prestanu sva njezina potraživanja prema tuženiku, koja su u vezi s valutnom klauzulom još uvijek bila predmet kolektivne sudske zaštite potrošača. Objektivno, potrošač nakon konverzije nije bio u istom položaju kao potrošač koji je kredit otplaćivao u EUR prije konverzije, jer je prethodni ugovor predviđao znatno nižu mjesečnu obvezu, omogućujući mu planiranje financijskih i životnih mogućnosti, dok je tužitelj bio doveden u situaciju da plaća gotovo dvostruku obvezu, na koju nije pristao niti je mogao utjecati. Ravnoteža i položaj stranaka ne mogu se retroaktivno mijenjati, jer oni odražavaju trenutno i buduće stanje; narušena ravnoteža može se isključivo kompenzirati naknadom štete ili isplatom u obvezno-pravnim odnosima.

12.7. Ocjena je ovog suda da izračunom buduće obveze tužitelja konverzijom, i to na način da je ista odgovarala obvezi koju bi imao da je od početka sklopio ugovor u EUR, i to bez mogućnosti izbora i uskrate (založno pravo kojim je takvo ispunjenje osigurano), nije prestalo pravo tužitelja na povrat iznosa koji tuženik stekao bez pravne osnove, a koji iznosi nisu bili predmetom konverzije jer su navedene uplate samo djelomično iskorištene u konverziji, čime je samo tom dijelu uplate dana osnova temeljem koje tuženik nije dužan vratiti stečeno. Slijedom navedenog, a u vezi s odlukama Suda Europske unije u predmetima C-118/17 Zsuzsanna Dunai protiv Erste Bank Hungary Zrt. od 14. ožujka 2019. te C-452/18 XZ protiv Ibercája Banko S.A. od 9. srpnja 2020., ocjena ovog suda je da izvanugovorna potraživanja tužiteljice (stečena bez osnove) nisu bila predmet razmatranja stranaka prilikom konverzije ugovora o kreditu niti su tim aktom regulirana.

Činjenica da je dio uplaćenih sredstava bez osnove uključen u izračun glavnice buduće obveze pokazuje da je tužiteljica konverzijom pristala da tuženik zadrži taj dio njene imovine, čime je tuženiku stvorena pravna osnova za navedeno. Preostali iznos neosnovano stečene imovine, uz znanje tuženika i u kontekstu tekućeg kolektivnog spora, ostao je nereguliran između stranaka (Vrhovni sud – rješenje Rev-1096/2022-2 od 8. studenog 2022.).

13. Prigovor zastare nije osnovan.

13.1. Po pitanju zastare se izričito izjasnio Vrhovni sud u presudi Rev-2245/2017 od 20. ožujka 2018. Prema shvaćanju Vrhovnog suda RH izraženom u toj odluci pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO-a, te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe, dakle od 14. lipnja 2018. glede zahtjeva za povratom onog novčanog iznosa preplaćenog temeljem odredbe ugovora o kreditu kojom se glavnica veže za valutu švicarski franak. Valja ukazati i na zauzeto pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Su-IV-33/2022-2 od 31. siječnja 2022. godine prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći tek od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite.

13.2. U skladu s navedenim, pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača došlo je do prekida zastare u pogledu dijela tužbenog zahtjeva za isplatu po osnovi preplaćenih anuiteta, te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od 14. lipnja 2018. glede zahtjeva za povratom onog novčanog iznosa preplaćenog temeljem odredbe ugovora o kreditu kojom se glavnica kredita veže za valutu švicarski franak.

13.3. Tužiteljica traži povrat preplaćenih iznosa po osnovi ništetne odredbe o valutnoj klauzuli, a za što se primjenjuje opći zastarni rok od 5 godina (čl. 225. ZOO-a) pa zastarni rok počinje teći od pravomoćnosti u kolektivnom sporu 14. lipnja 2018. S obzirom na činjenicu da je tužba podnesena 12. lipnja 2023., zastarni rok nije protekao, pa je prigovor zastare tuženika nije osnovan.

13.4. Što se tiče dijela tužbenog zahtjeva kojim tužiteljica traži povrat iznosa plaćenog po osnovi ništetne odredbe o ulaznoj naknadi obrade kredita, a za što se također primjenjuje opći zastarni rok od 5 godina (čl. 225. ZOO-a), taj zastarni rok počinje teći od utvrđenja ništetnosti predmetne ugovorne odredbe, koje utvrđenje ništetnosti je predmet ovog spora, pa ni za taj dio tužbenog zahtjeva nije protekao zastarni rok nije protekao, slijedom čega je prigovor zastare tuženika i u ovom dijelu neosnovan.

14. Obzirom je tuženik na temelju ništetnih odredbi o primjeni valutne klauzule primio uplate po otplati kredita, sukladno čl. 296. ZOO-a i čl. 323. ZOO-a, tuženik je u obvezi vratiti sve što je primio po ništetoj ugovornoj odredbi, a što konkretno predstavlja razlike u iznosu mjesečnih anuiteta kredita koje je primio u ime i za račun tužitelja temeljem primjene ništete ugovorne odredbe, u odnosu na iznos anuiteta koji je tužitelj pristao plaćati po ugovoru o kreditu.

14.1. U samom ugovoru o kreditu i početnom otplatnom planu, kao jedinim jasnim i potrošaču razumljivim ispravama, iznos anuiteta je određen kao iznos kunske protuvrijednosti iznosa od 243.500,00 CHF, pa kada se navedeno dovede u vezu s vrijednosti CHF-a u odnosu na kunu, kao valutu u kojoj je tužitelju kao potrošaču isplaćen kredit, i to na dan isplate kredita, zaključuje se da je upravo taj iznos anuiteta kredita jedini jasan i razumljiv potrošaču te kao takav predstavlja iznos anuiteta koji je isti zasigurno pristao platiti. Sukladno odredbama čl. 323. i 324. ZOO-a, a u vezi s načelom povrata onoga što je primljeno bez valjane pravne osnove, sud je naložio sudskoj vještakinji da za razdoblje od isplate kredita do sklapanja Aneksa izračuna iznos anuiteta kredita na način da na mjesečne anuitete primjeni tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita CHF prema kunskoj protuvrijednosti na dan isplate kredita. Za odluku u ovoj pravnoj stvari relevantna je cijena o kojoj su stranke pregovarale i na istu po objektivnom kriteriju pristale, a to je u ovom slučaju jedino inicijalno ugovoren iznos glavnice vezan za tečaj kada je glavnica isplaćena potrošaču, za koju je tužitelj kao potrošač znao u trenutku sklapanja ugovora i na nju, kao točno određenu, pristao.

14.2. Stalna sudska vještakinja je u nalazu i mišljenju tablično prikazala i konačno zaključila da:

- preplata tečaja (pozitivne tečajne razlike), kada je tečaj bio veći od početnog, iznosi 141.832,79 HRK, odnosno 18.824,49 EUR
- razlika između EUR glavnice u konverziji po tečaju na dan 30. rujna 2015. i nedospjele CHF glavnice po početnom tečaju iznosi 71.632,39 HRK, odnosno 9.507,25 EUR
- da je u konverziji na dan 30. rujna 2015. utvrđena preplata od 5.857,62 EUR, odnosno 44.745,38 HRK, ili 5.938,73 EUR po fiksnom tečaju konverzije
- da zatezna kamata na preplatu tečaja (pozitivne tečajne razlike) do konverzije 30. rujna 2015. iznosi 6.644,71 EUR
- da je zatezna kamata na preplatu tečaja do konverzije 30. rujna 2015. za 705,98 EUR veća od preplate u konverziji
- pa kada se tome doda pozitivna preplata tečaja od 18.824,49 EUR, ukupno potraživanje tužiteljice iznosi 19.530,47 EUR
- da je tužiteljica je 29. lipnja 2007. na ime jednokratnih troškova obrade kredita tuženiku platila 2.191,50 CHF (243.500,00 x 0,9%), odnosno 9.653,56 HRK, odnosno 1.281,25 EUR.

14.3. Nalaz i mišljenje vještakinje je, s obzirom da je jasan i pregledan, utemeljen na podacima o stvarnim uplatama te izrađen sukladno zadatku koji je odredio sud, te na koji stranke u matematičkom dijelu nisu imale prigovora, u cijelosti prihvaćen. Tuženik je prigovorio da je pogrešno primijenjen tečaj na dan isplate kredita umjesto tečaja koji je vrijedio na dan dospijeca pojedinog anuiteta ili prosječnog tečaja. U odnosu na taj prigovor tuženika, ukazuje se da je upravo promjena tečaja i primjena tečaja koji je vrijedio na dan plaćanja anuiteta srž ništetnosti odredbe ugovora jer se radilo o promjenama i primjeni promjena na koje tužitelj kao potrošač nije informirano pristao, a koje su dovele do znatne

neravnoteže u pravima i obvezama stranaka, dok vještakinja, a ni sud, nije ovlašten u slučaju djelomične ništetnosti odredbe ugovora popunjavati ugovor drugim parametrima koji nisu predmet ugovora, dapače, u takvom slučaju se primjenjuju odredbe ugovora koje nisu ništetne, a što konkretno znači, tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita i na koji je tužitelj evidentno informirano pristao jer je isplatom kredita u kunskoj protuvrijednosti objektivno i transparentno određen navedeni tečaj. Svi su drugi prigovori tuženika oni pravne prirode, o kojima je sud već ranije dao svoje razloge.

14.4. Po provedenom je vještačenju tužitelj uskladio svoj zahtjev s vještačenjem pa potražuje iznos od 19.530,47 EUR sa zateznim kamatama od dana nakon provedene konverzije do isplate po osnovi ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli, te iznos od 1.281,25 EUR sa zateznim kamatama od dana plaćanja tog iznosa 29. lipnja 2007. do isplate po osnovi ništetne odredbe o naknadi obrade kredita, o čemu je tuženik bio uredno obaviješten te se usprotivio preinaci (povišenju tužbenog zahtjeva) i istaknuo prigovor zastare na preinačeni tužbeni zahtjev.

14.5. Glede preinake tužbenog zahtjeva i protivljenja tuženika preinaci (povišenju tužbenog zahtjeva) te istaknutom prigovoru zastare na preinačeni tužbeni zahtjev, ističe se kako je tužiteljica podneskom od 30. prosinca 2025. tužbeni zahtjev uskladila sa nalazom i mišljenjem vještaka. Tužiteljica je time preinačila tužbu u navedenom dijelu s obzirom da je povećala svoj tužbeni zahtjev. Ovaj sud je takvu preinaku dopustio sukladno odredbi čl. 190. st. 2. ZPP jer tužiteljica bez svoje krivnje nije mogla preinačiti tužbu do zaključenja prethodnog postupka, budući da je konačna visina tužbenog zahtjeva utvrđena tek nakon provedenog financijskog vještačenja. Napominje se da je zaključkom sastanka predsjednika građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanog 26. studenog 2021. broj Su IV-162/2021 zaključeno da je u predmetima po tužbama korisnika kredita u švicarskim francima dopuštena preinaka tužbe nakon provedenog dokaza financijskim vještačenjem. Također, kako u konkretnom slučaju nije došlo do izmjene činjenične ni pravne osnove tužbe, te je podnošenjem tužbe (7. lipnja 2023.) prekinuto zastarijevanje novčanog zahtjeva, koje je počelo teći nakon pravomoćnosti odluka donesenih u kolektivnom sporu, tako nije došlo do zastare ni u pogledu preinačenog dijela tužbenog zahtjeva. Naime, kada je vjerovnik prije isteka zastarnog roka podnio tužbu s određenim tužbenim zahtjevom, ali je tijekom postupka na temelju iste činjenične osnove preinačio tužbu povećanjem postojećeg određenog zahtjeva, u ovim okolnostima, i u pogledu preinačenog (povišenog) dijela zahtjeva treba uzeti da je, u smislu odredbe čl. 241. ZOO, do prekida zastare došlo već podnošenjem tužbe.

14.6. U konkretnom slučaju nije sporno da je tužiteljica tijekom otplate kredita prije konverzije preplatila pojedine anuitete, koji su podmireni po povećanom tečaju u odnosu na početni tečaj, pa takva preplata čini glavnicu njezinog potraživanja, a nije sporno da na svaku pojedinu preplatu po anuitetima teku zakonske zatezne kamate od dana plaćanja anuiteta do isplate tako da tužitelj na dan konverzije, pored glavnice preplate, ima prema tuženiku potraživanje i zakonskih zateznih kamata koje su tekle od plaćanja pojedinog anuiteta do konverzije. Za istaknuti je da je sud odluku o zateznoj kamati utemeljio na čl. 1115. ZOO koji propisuje da se kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju platiti zatezne kamate, i to ako je stjecatelj nesavjestan od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva, pa je kao dan početka tijeka zakonske zatezne kamate sud uzeo dane uplate svakog pojedinog anuiteta budući je tuženik koji je obračunao i tužitelju naplatio taj iznos nepošten od dana stjecanja. Tuženik je, kao jača ugovorna strana, ugovor

pripremio i u njega inkorporirao nepoštene ugovorne odredbe, te je takav ugovor, bez potrebnih razjašnjenja tužiteljici dan na potpis. Primijenivši u poslovanju nepoštenu poslovnu praksu na štetu tužiteljice, potrošača, tuženik je nepošten od dana primitka preplaćenih iznosa, pa upravo od dana primitka svakog pojedinog anuiteta (odnosno, preplaćenog iznosa), teku zatezne kamate (na svaki pojedini preplaćeni iznos). Time je odlučeno i o prigovoru tuženika za u pogledu tijeka kamate. Dakle, banka je provedbom konverzije djelomično obeštetila tužiteljicu tako da joj je priznala preplatu od 5.938,73 EUR, ali treba uzeti u obzir da je taj iznos tužiteljici priznat, odnosno stavljen na raspolaganje tek provedbom konverzije, a da tužiteljica u trenutku konverzije već ima dospjelo potraživanje prema banci koje se sastoji od glavnice i zakonskih zateznih kamata tako da na dan konverzije egzistira potraživanje tužiteljice prema banci, a preplata koju je banka priznala u konverziji predstavlja djelomično obeštećenje kojim treba (do visine priznate preplate) zatvoriti potraživanje tužiteljice i to na način da se najprije zatvaraju zakonske zatezne kamate obračunate do dana konverzije, a potom eventualno i dio glavnice potraživanja u slučaju da je preplata veća od zakonskih zateznih kamata, sve prema redu uračunavanja iz čl. 172. ZOO. Stoga je ukupno izračunati iznos zateznih kamata na pretplatu do konverzije 6.644,71 EUR umanjen iznosom od 5.938,73 EUR priznatim u konverziji, te po prijebu preostali iznos zatezne kamate iznosi 705,98 EUR. Stoga je tužiteljici valjalo dosuditi zatraženi iznos od 19.530,47 EUR (ukupna pretplata tečaja – 18.824,49 EUR uvećano za zatezne kamate preostale nakon prijeba iskazane u apsolutnom iznosu od 705,98 EUR) sa zateznom kamatom koja na iznos od 18.824,49 EUR teče od dana konverzije do isplate uz stopu propisnu odredbom čl. 29. st.2. ZOO –a (točka III. izreke presude), te joj dosuditi zatraženi iznos od 1.281,25 EUR sa zateznim kamata koje teku od dana plaćanja tog iznosa 29. lipnja 2007. do isplate (točka IV. izreke presude), dok je valjalo odbiti tužbeni zahtjev u dijelu u kojem tužiteljica traži isplatu zatezne kamate koja teče na iznos od 705,98 EUR - kamate na kamate (točka V. izreke presude).

15. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 5., čl. 155. ZPP i odredbama važeće Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023 dalje u tekstu: Tarifa), s obzirom da tužitelj nije uspio s razmjerno neznatnim dijelom zahtjeva u pogledu kojeg nisu nastali posebni troškovi (nije uspio samo s neznatnim dijelom zatražene kamate).

15.1. Tužitelju je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku, u skladu s dostavljenim troškovnikom, uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora, te odredbe Tarife, i to za sastav tužbe 250 bodova (Tbr.7/1), za zastupanje na ročištima od 19. travnja 2024., 24. rujna 2024. i 12. svibnja 2026. po 250 bodova (Tbr. 9. t. 1), sastav podneska od 3. svibnja 2024., 17. ožujka 2025., 28. listopada 2025. i 30. prosinca 2025. svako po 250 bodova (Tbr. 8. t. 1.), ukupno 2000 bodova, što u skladu s vrijednošću boda iz Tbr. 54. Tarife i PDV od 25 % iznosi 5.000,00 EUR-a. Tom iznosu je u cijelosti pribrojen trošak predujma za vještačenje u iznosu od 450,00 EUR-a, što konačno daje iznos od 5.450,00 EUR. Stoga je tužitelju priznat iznos od 5.450,00 EUR te je naloženo tuženiku naknaditi isti, u roku od 15 dana, a na dosuđeni parnični trošak tužitelju je priznato pravo na zatezne kamate temeljem odredbe čl. 151. st.3. ZPP-a (točka II. izreke rješenja).

16. Slijedom svega navedenoga, odlučeno je kao u izreci.

U Dubrovniku 29. svibnja 2026.

Sutkinja
Mirna Franić Rapajić

Uputa o pravnom lijeku:

1. Stranci koja je pristupila na ročište za objavu, rok za žalbu teče od dana tog ročišta. Rok za žalbu je 15 (petnaest) dana. Žalba se dostavlja pisano ovom sudu za sud drugog stupnja.

2. Stranci koja nije pristupila na ročište za objavu presude, a o njemu je uredno obaviještena, rok za žalbu teče od dana tog ročišta. Rok za žalbu je 15 (petnaest) dana. Žalba se dostavlja pisano ovom sudu za sud drugog stupnja.

3. Stranci koja nije pristupila na ročište za objavu presude, a o njemu nije uredno obaviještena, rok za žalbu teče od dana dostave pisanog otpravka presude. Rok za žalbu je 15 (petnaest) dana. Žalba se dostavlja pisano ovom sudu za sud drugog stupnja.

DNA:

1. Tužitelju po punomoćniku,
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-30888-bfc3a**

Kontrolni broj: **0da7b-efe66-a8cc3**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Dubrovniku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.